

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/443/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7916207159
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7916207159.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudcov JUDr. Jarmily Maximovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35724803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36613843, proti žalovanému N. o zaplatenie 429,39 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 6C 8/2016-83 z 20.3.2017 Okresného súdu Trebišov

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 16,14 € s prísl., v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 429,39 € s prísl. a náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že jeho právny predchodca C. L., a.s. (zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 20.11.2014 postupca C. L., a.s. postúpil na žalobcu pohľadávku proti žalovanému) uzavrel dňa 27.12.2012 so žalovaným zmluvu č. XXXXXXXXXXXZXXX o poskytovaní telekomunikačných služieb, na základe ktorej poskytoval žalovanému telekomunikačné služby špecifikované v zmluve a žalovaný sa zaviazal platiť za poskytnuté telekomunikačné služby cenu stanovenú v zmluve a cenníku. Slovak Telekom a.s. vyúčtoval žalovanému cenu za poskytnuté služby a vystavil mu faktúry spolu na sumu 629,39 €, z ktorých žalovaný v splátkach zaplatil 200 €, naposledy dňa 25.4.2016.

3. Súd vec právne posudzoval podľa § 43 ods. 1, 2, § 42 ods. 1 písm. a/, ods. 4 písm. b/, § 40 ods. 1, § 41 ods. 2 zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách, § 101, § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 5b, § 4 ods. 8, § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a uzavrel, že zmluva č. 106023263Z132 o poskytovaní telekomunikačných služieb má spotrebiteľský charakter, preto ex offo posudzoval premlčanie nároku a dospel k záveru, že žaloba bola podaná v zákonnej trojročnej premlčacej lehote iba sčasti, preto ju v prevyšujúcej časti zamietol z dôvodu premlčania nároku. Konštatoval, že faktúra na sumu 132,50 € splatná dňa 25.3.2013 a faktúra na sumu 280,75 € splatná dňa 25.4.2013 boli uplatnené po uplynutí trojročnej doby, preto nárok z týchto faktúr je premlčaný. Dlh žalovaného vyčíslil súd tak, že od celkovej sumy faktúr 629,39 € odpočítal 200 €, ktorú sumu žalovaný zaplatil do podania žaloby a zo zvyšku, t.j. 429,39 €, ktorý tvorí žalobný návrh, odpočítal sumu z premlčaných faktúr, teda 132,50 € a 280,75 € a tak ustálil dlh žalovaného vo výške 16,14 €.

4. Dohodu o uznaní záväzku uzavretú dňa 6.2.2015 medzi účastníkmi konania vyhodnotil súd ako neplatnú z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, majúc za to, že účelom dohody je obísť kogentné ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. a vyhnúť sa tak premlčaniu nárokov žalobcu. Žalobcovi ani jeho

právnemu predchodcovi nič nebránilo podať žalobu včas, pretože ku dňu postúpeniu pohľadávky ako aj ku dňu podpisu dohody o uznaní záväzku bol žalobný návrh v celosti stále nepremičaný. Cieľom takejto praktiky v jednaní s procesne slabšou stranou, ktorou spotrebiteľ oproti dodávateľovi nepochybne je, je predĺžiť obdobie vymáhateľnosti nárokov, a to nad zákonný rámec. Súd uzavrel, že vychádzajúc zo skutkových okolností, za akých žalobca dával podpisovať žalovanému dohodu o uzavretí splátkového kalendára ako aj zo skutočnosti, že žalobca mal vopred pripravené znenie dohody o uznaní záväzku, konanie dodávateľa vyhodnotil ako rozporné s dobrými mravmi aj v zmysle § 4 ods. 8 zák. č. 250/2007 Z.z., pretože žalobca dosiahol uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby, i keď žalovaný zrejme nemal vôbec vedomosť ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť. Je evidentné, že úmyslom žalobcu bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti žalovaného ako spotrebiteľa. Takéto konanie súd vyhodnotil tiež ako nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods. 4 zák. č. 250/2007 Z.z.

5. Súd uviedol, že žalobca bol v spore úspešný na 3,76 %, žalovaný na 96,24 % v pomere k celku (§ 255 ods. 1, 2 CSP), preto v konečnom dôsledku by náhrada trov patrila žalovanému, ale pretože tomuto v konaní žiadne nevznikli, súd rozhodol, že mu nepriznáva náhradu trov konania.

6. Rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania napadol včas podaným odvolaním žalobca z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. X písm. h/ F.) a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe vyhovel v plnom rozsahu, resp. aby ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. M. si trovy odvolacieho konania. A., že dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach (ďalej len „Z.“) zo X.X.XXXX spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákona vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka - má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. P. sám požiadal o vystavenie splátkového kalendára, pričom po telefonickej dohode bola žalovanému poštou zaslaná Z. podpísaná žalobcom v dvoch vyhotoveniach s tým, že v prípade súhlasu žalovaného so stanoveným splátkovým kalendárom, v jednom rovnopise zašle podpísanú Z. žalobcovi. P. po dôkladnom zvážení Z. podpísal a v jednom vyhotovení zaslal späť žalobcovi. W. Z. je uznanie dlhu zo strany žalovaného ako právny inštitút zakotvený v OZ, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia premlčacej doby. To znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová XX ročná premlčacia doba, a to priamo zo zákona. W. zdôraznil, že podpisom Z. došlo k naplneniu ust. § X10 ods. 1 druhá veta OZ, t.j. k prerušeniu plynutia premlčacej doby a k plynutiu novej XX ročnej premlčacej doby, pričom k tomu, aby nastali uvedené účinky, zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. L. aj uznaním premlčaného záväzku bez toho, aby bol dlžník poučený o premlčaní, nastávajú uvedené účinky. Na predmetnú skutočnosť nemá vplyv ani vyplnenie alebo nevyplnenie výšky splátok, nakoľko tie nie sú nevyhnutné k otázke uznania nároku. I. na rozdielnosť účinkov a rovnako aj rozdielnosť náležitostí potrebných k tomu, aby nastali účinky ust. § X10 ods. 1 druhá veta OZ a ustanovenia § 558 OZ. M. premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § X10 ods. 1 OZ viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej XX ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania vedel alebo nie o premlčaní. O. obsiahnutá v § 558 OZ spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátiteľnej domnienky, že dlh v čase uznania trval. To znamená, že ust. § X10 ods. 1 OZ nepodmieňuje samotné uznanie dlhu a jeho účinky (hoci aj vo vzťahu k premlčanému dlhu) s nutnosťou vedomosti toho, kto dlh uznal, o jeho premlčaní a jeho následkoch. I. na účinky ust. § 558 OZ v súvislosti s ust. čl. X bod X Z., posledná veta, v ktorej je jednoznačne, zrozumiteľne a jasne uvedené: „W. uvedené v bode X.X alebo X.X tejto Z. vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch“. L., že žalovaný podpísal Z., prejavil vôľu záväzok splniť, čo je zároveň v jeho záujme, pretože po jeho splatení nebude figurovať v databázach neplatičov. Z., ktorú žalovaný uznal a potvrdil svojím podpisom nebola právne zložitá a neobsahovala žiadne podmienky, ktoré by spotrebiteľa postavili do pozície slabšej strany, žalovaný mal možnosť sa s ňou dôkladne a v klude oboznámiť, pretože ju podpisoval vo svojom domove. Ak s jej obsahom nesúhlasil, mohol ju nepodpísať. Q. o prejav slobodnej vôle žalovaného, ktorý si je vedomý svojho záväzku, uzavrieť so žalobcom predmetnú Z. a svoj záväzok postupne splatiť v dohodnutých splátkach. A., že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa (rozsudok Y. súdu X. republiky sp. zn. XX F. XXXX/XXXX). O. ochrany spotrebiteľa v žiadnom prípade nemôže byť zbavenie spotrebiteľa akejkoľvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstupuje. C. v prejednávanej veci vybočil z medzí a účelu ochrany spotrebiteľa upravenej v OZ, keď úplne negoval hmotnoprávne inštitúty upravenej OZ, a to

uznanie práva v zmysle § X10 ods. 1 OZ ako aj uznanie záväzku v zmysle § 588 OZ, vychádzajúc iba z domnienok, ktoré riadne neodôvodnil a sám ex offo posudzoval premlčanie. N. za to, že postupom súdu došlo k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov a k neprimeranej ochrane spotrebiteľ vedúcej k úplnému zbaveniu zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností, ktoré mu zo záväzkového vzťahu vyplývajú. P. zákonné ustanovenie nebráni súdnemu uplatneniu aj premlčaného práva a zároveň premlčaním dlh nezaniká, teda nemožno hovoriť o použití nekalých obchodných praktík. V danom prípade došlo navyše k uznaniu dlhu a k plynutiu novej premlčacej doby. P. si bol vedomý svojho záväzku, avšak tento neuhradil. K. konanie nemožno považovať za morálne a čestné, a preto nemožno súhlasiť s tým, resp. je absurdné, aby takému konaniu bola zo strany súdu poskytnutá ochrana. Na podporu svojich argumentov žalobca príkladmo poukázal a citoval z viacerých rozhodnutí krajských súdov. Y. žalobca vytkol súdu prvej inštancie, že nijakým spôsobom nezdôvodnil, prečo započítal úhrady zo strany žalovaného v sume XXX € na nepremľčanú časť záväzku, keď na takýto postup nie je dôvod. Zo strany žalovaného nebolo určené, ktorú faktúru uhradil, preto je potrebné vykonanú úhradu započítať na faktúry najskôr splatné, keď navyše podľa ust. § 455 ods. X OZ za bezdôvodné obohatenie sa nepovažuje, ak bolo prijaté plnenie premlčaného dlhu alebo dlhu neplatného len pre nedostatok formy. P. započítal vykonané úhrady na faktúry najskôr splatné, preto nevidel dôvod, aby súd vykonané úhrady započítal len na nepremľčané faktúry, keď uvedená úhrada nebola týmto spôsobom konkretizovaná ani strany žalovaného. C. prvej inštancie svoj postup nezdôvodnil, preto rozhodnutie je v tejto časti nepreskúmateľné.

X. Žalovaný bol v odvolacom konaní nečinný.

X. Krajský súd v R. ako súd odvolací (§ 34 F.) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 36X v spojení s ust. § 367 ods. 2 F.), oprávnenou osobou (§§ 359 až XXX CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatneného odvolacieho dôvodu a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

9. Z odvolacej argumentácie žalobcu okrem iného vyplýva, že namieta aj proti súdom podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. ex offo vykonanému posúdeniu nároku žalobcu z hľadiska jeho premlčania.

10. Dôvodom čiastočného zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie bolo premlčanie uplatnenej pohľadávky, ku ktorému súd prvej inštancie prihliadal ex offo podľa v tom čase účinného ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

11. Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci sp. zn. PL. ÚS 11/2016 dňa 7.2.2018 vyhlásil nález, podľa ktorého ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ustanovenie, ktoré nie je v súlade s ústavou, stráca účinnosť dňom uverejnenia nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (čl. 125 ods. 3, ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky).

12. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky treba vnímať tak, že ním bol vyhlásený od počiatku existujúci nesúlad napadnutého ustanovenia s Ústavou Slovenskej republiky. Nález Ústavného súdu SR, okrem toho, že je právnym dôvodom neúčinnosti nesúladného ustanovenia zákona (ex nunc, od publikovania nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky), predstavuje tiež interpretáciu dotknutých ustanovení ústavy (v tomto prípade čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) v tom zmysle, že ich treba vykladať inak, než ich vyložil zákonodarca pri prijímaní nesúladného ustanovenia zákona (v tomto prípade to znamená, že prihliadanie na premlčanie bez námietky strany je v rozpore s týmito ustanoveniami ústavy). Súdy sú pri rozhodovaní viazané nielen zákonom, ale aj ústavou (čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Postup súdu prvej inštancie, ktorý v prejednávanej veci použil ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, bol síce v súlade s vtedy účinným zákonom, avšak v rozpore s ústavou, konkrétne s ustanoveniami čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Takýto protiústavný postup (aj keď išlo o postup v zmysle zákona) predstavuje porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

13. Odvolací súd dáva do pozornosti aj uznesenie (zjednocujúce stanovisko) pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. októbra 2006, sp. zn. PL. ÚS 1/06, kde bola riešená otázka okamihu hmotnoprávnych účinkov nálezu ústavného súdu a kde ústavný súd okrem iného konštatoval, že hmotnoprávne účinky nálezu vo vzťahu ku konaniam, ktoré ešte neboli právoplatne skončené, nastávajú ex tunc, teda na ustanovenie zákona, ktoré bolo v nesúlade s ústavou, sa hľadí, akoby nebolo nikdy súčasťou právneho poriadku.

14. Zároveň však pre úplnosť odvolací súd považuje za potrebné upriamiť pozornosť na návrh zákona, ktorý predložilo do medzirezortného pripomienkového konania Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorým sa dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Cieľom predkladaného materiálu je zavedenie osobitnej úpravy uplatňovania premlčaných nárokov zo spotrebiteľských zmlúv a ich zabezpečenia. Úprava je reakciou na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 7. februára 2018, sp. zn. PL. ÚS 11/2016-60, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Predmetný návrh zákona obsahuje len jeden novelizačný bod, v zmysle ktorého za § 54 sa vkladá § 54a, ktorý znie: „Premlčané právo (dodávateľa) zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť.“ Tento zákon by mal v prípade jeho schválenia nadobudnúť účinnosť dňom vyhlásenia. Ministerstvo na odôvodnenie zmeny uvádza: „Inštitúty premlčania a preklúzie sú v zásade inštitútmi „jednoduchého práva“, je však namieste používať ich po zohľadnení a vyvážení všetkých hodnôt, ktoré sú dotknuté. Je nesporné, že je prípustné aby zákonodarcu robil „sektorové výnimky“ pri normovaní obsahu inštitútov súkromného práva s ohľadom na premlčanie či preklúziu a pre určité typy právnych vzťahov nastavoval jednak rozdielne premlčacie doby (rozlišovanie medzi všeobecnou premlčacou dobou a osobitnými) alebo aj rozdielne právne následky pre nevykonanie práva v určitej dobe (preklúzia podľa § 504 Občianskeho zákonníka). Pri subjektívnych majetkových právach zo spotrebiteľskej zmluvy je opodstatnené, aby sa po uplynutí premlčacej doby tieto práva dostali „ex lege“ do polohy naturálnych záväzkov. Takyto koncept nie je pritom súkromnému právu cudzí, keďže sa uplatňuje napr. pri stávke a hre (porovnaj § 845 Občianskeho zákonníka). Predkladateľ je presvedčený, že po uplynutí premlčacej doby, najmä s ohľadom na súčasný stav trhovej ekonomiky, v ktorom spotrebné produkty strácajú takmer akúkoľvek hodnotu po uplynutí veľmi krátkeho obdobia, niet v zásade z pohľadu štátnej moci ochrany - hodného záujmu na podpore vynucovania plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, ak sa právo niektorej zo strán premlčalo. Významom inštitútu premlčania nie je automatické oslobodenie dlžníka od plnenia záväzku, ale vytvorenie priestoru na to, aby dlžník nebol povinný zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia (napr. nebude už disponovať dôkazmi). Dobrovoľné splnenie dlhu je naďalej možné. Nemožnosť vymáhania premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy zohľadňuje dynamickosť spotrebiteľského prostredia a tak bude oprávnené motivovať veriteľov vymáhať svoje pohľadávky čo najskoršie. Navrhovaná právna úprava sa z dôvodu predchádzania prípadnej nerovnosti vzťahuje na obe strany spotrebiteľského vzťahu, na spotrebiteľa aj na dodávateľa.“ (pozri <http://www.najpravo.sk/clanky/ministerstvo-predklada-novelu-obcianskeho-zakonnika.html>)

15. Vzhľadom na protiústavnosť ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., ktoré aplikoval súd prvej inštancie, nebolo možné ex offo prihliadať na premlčanie nároku žalobcu, preto odvolací súd musel zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

16. Súd prvej inštancie dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky vyhodnotil ako neplatnú z dôvodov konkretizovaných v bode 4 tohto odôvodnenia, ku ktorým dospel bez toho, aby si vo veci vypočul aj stanovisko samotného žalovaného (súd pojednával bez nariadenia pojednávania podľa § 297 CSP). Uznanie záväzku je nepochybne jednostranným právnym úkonom, v ktorom dlžník uznáva záväzok čo do dôvodu a výšky. Na jeho platnosť je potrebná písomná forma, prísľub zaplatenia dlhu a špecifikácia dlhu s uvedením jeho dôvodu a výšky, avšak samotné splnenie týchto náležitostí nerobí z právneho úkonu uznávacie vyhlásenie, pokiaľ nie je tiež podložené slobodnou vôľou konajúcej osoby smerujúcou ku vzniku práv či povinností z neho vyplývajúcich (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8M Cdo 1/2014 z 30.3.2015). Nemožno preto v prejednávanej nebrať do úvahy, že predmetnú dohodu nepodpísal žalovaný v tiesni ale naopak mal dostatok času sa s návrhom dohody dôkladne oboznámiť v pohodlí domova a slobodne sa rozhodnúť (prípadne sa aj s niekým poradiť), či ju podpíše alebo nie. Text dohody bol síce pripravený žalobcom, ale z rozhodnutia súdu nevyplýva, ktoré skutkové okolnosti prípadu, za akých žalobca doručil žalovanému dohodu, hodnotil súd ako rozporné s dobrými mravmi. Navyiac v čase podpísania dohody žalovaným a dorúčením ním podpísanej dohody

žalobcovi (23.2.2015), ani jedna z faktúr uvedená v tejto dohode nebola premlčaná, teda žalovaný neuznal dlh premlčaný. Len samotný žalovaný vie objasniť, z akého dôvodu mu žalobca poštou doručil text dohody o uznaní záväzku a čo ho viedlo (aké okolnosti, resp. aké predchádzajúce jednanie so žalobcom) k podpisu tejto dohody, či mu bolo známe čo je premlčanie a či vedel, že podpisom dohody môže spôsobiť predĺženie premlčacej doby. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti čl. 11 ods. 2 CSP, podľa ktorého pri posudzovaní obsahu úkonov strán sporu sa predpokladá, že každá fyzická osoba konajúca ako strana sporu alebo za stranu sporu má rozumové schopnosti na úrovni priemerne spôsobilej osoby schopnej vnímať a posúdiť v styku so súdom zmysel a účel konania, ako i jazykové vyjadrenie právnych noriem obsiahnutých v tomto zákone. V tomto kontexte bude potrebné v ďalšom konaní posudzovať a vyhodnotiť aj podpísanie dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach žalovaným (po jeho vypočutí k spôsobu jej uzavretia), berúc do úvahy aj skutočnosť, že žalovaný jej platnosť nenamietal a na jej základe aj čiastočne plnil, keď v splátkach zaplatil žalobcovi sumu 200 €.

17. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude odstrániť nedostatky doterajšieho ako aj vysporiadať sa so všetkými právnymi a skutkovými tvrdeniami a relevantnou argumentáciou žalobcu a opätovne o žalobe rozhodnúť, pričom nové rozhodnutie súd riadne odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP tak, aby bolo zrozumiteľné, presvedčivé a preskúmateľné a bude reagovať a vysporiada sa tiež so skutočnosťami, ktoré žalobca uviedol v podanom odvolaní.

18. Vzhľadom k tomu, že výrok o trovách konania pred súdom prvej inštancie je súvisiacim výrokom [§ 379 písm. a) CSP], odvolací súd súčasne so zrušením výroku, ktorým bola žaloba čiastočne zamietnutá, zrušil aj výrok o trovách konania. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP)

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a to z dôvodov uvedených v ust. § 420 CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.